

JAGER IN HET gewone leven

ARIE HARREWIJN (58) - INSPECTEUR BIJ DE OORLOGSGRAVENSTICHTING

'Achter ieder graf schuilt een verhaal. Meestal een droevig verhaal, van jonge mannen gevallen in de strijd. Maar ook burgerslachtoffers liggen begraven op de erevelden. Nederland telt circa 180.000 oorlogsslachtoffers waarvan wereldwijd zo'n 50.000 een aanwijsbaar graf hebben. In Nederland zijn er ongeveer 10.000 oorlogsgraven, zoals hier op de begraafplaats Sint Barbara in Utrecht waar 50 slachtoffers begraven liggen. Ze zijn onder meer omgekomen in de meidagen van 1940, in voormalig Nederlands-Indië en in Duitse werkkampen. De Oorlogsgravenstichting is verantwoordelijk voor al deze graven. Mijn hoofdtaak is het

inspecteren van de onderhoudstoestand van alle Nederlandse graven en de geallieerde graven op ruim 1.300 begraafplaatsen. Ook inspecteer ik de erevelden in Duitsland en Oostenrijk waar Nederlanders begraven liggen. Van huis uit ben ik hovenier. Maar na dertig jaar voor een plattelandsgemeente gewerkt te hebben, stapte ik in 2007 over naar de Oorlogsgravenstichting in Den Haag. Een enorme verandering. Het is mooi en dankbaar werk. Vooral als we de identiteit weten te achterhalen van 'onbekende' gevallen. De achtergronden en levensverhalen van de mensen met een oorlogsgraf, zijn te vinden op www.oorlogsgravenstichting.nl.'

TEKST EN FOTO'S DOUWE ANNE VERBRUGGE

ARIE HARREWIJN (58) - JAGER BIJ DE WBE ALBLASSERWAARD-OOST

'Ik ben de jongste uit een gezin met vier broers waarvan er drie jagen, helaas is één broer veel te jong overleden in 2011. Maar de passie voor het jagen zit mij dus in de genen. De 'Harrewijnen' jagen al generaties lang in dezelfde polders rondom Giessenburg. Ik voel me verbonden met dit gebied. Van mijn moeder kreeg ik op mijn 16e verjaardag een lidmaatschap van de vereniging cadeau, zodat ik 'De Nederlandse Jager' ontving. Dat deed ze om de lieve vrede in huis te bewaren. Mijn twee oudste broers waren namelijk al de deur uit, maar waren regelmatig hun blad kwijt. Die nam ik mee naar huis om thuis te lezen.

Als kind trok ik veel de natuur in met een verrekijker, het zoeken en markeren van weidevogelnesten had al vroeg mijn interesse. Mijn drie jagende broers hadden in de jaren zeventig en tachtig een levende lokstal met ganzen. Man, man, man, wat was dat een mooi bedrijf! Maar wel hard werken voordat je opgesteld in het veld stond. Ook het hondenwerk loopt als een rode draad door de familie. Nooit in het veld zonder hond. De vijfjarige Senna waar ik nu mee werk, doet het fantastisch. Overigens staat de volgende generatie 'Harrewijnen' al klaar. Drie van mijn neven jagen en onze gastdochter jaagt ook al geruime tijd.'